

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 13496-10-24

לפני: כבוד השופט דוד מינץ

- המבקשים:
1. יצחק תשובה
  2. יצחק תשובה אחזקות בע"מ
  3. י.ח. הארי בית הסופר בע"מ
  4. י.ח.ל.מ. טיטן בע"מ
  5. י.ח. הארי סוהו בע"מ

נגד

- המשיבים:
1. ג'אן מרק ויקטור ולנסי
  2. ח.י. ולנסי בע"מ
  3. כבי השופט בדימוס איתן אורנשטיין – בורר
- בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד (השופט יי שפסר) מיום 19.7.2024 בת"א 3077-05-24

בשם המבקשים: עו"ד אורי קידר; עו"ד עופר שכטר; עו"ד אבי בלום

בשם המשיבים: עו"ד מירב ברוך; עו"ד דקל צינו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט יי שפסר) מיום 19.7.2024 בת"א 3077-05-24, בו נדחתה בקשת המבקשים להעברת בורר השופט (בדימ') איתן אורנשטיין (להלן: הבורר) מתפקידו.

הרקע לבקשה

1. בין הצדדים מתנהל הליך בוררות לפני הבורר בהמשך להסכמות שקיבלו תוקף של פסק דין שניתן על ידי בית משפט זה ביום 5.7.2023 (ע"א 8047/21). ביום 26.3.2024, על רקע פרסומים שונים בתקשורת, פנה מבקש 1 לבורר בבקשה כי יתפטר מתפקידו. בקשה זו נדחתה על ידי הבורר ביום 14.4.2024 בקבעו בין היתר כי כל שנטען על ידי מבקש 1 (ויתר המבקשים שהצטרפו לעמדתו) הוא קיומו של חשש בעלמא בהסתמך על פרסומים בתקשורת שאין בהם כדי להוות בסיס לאובדן אמון המקיים מסד להעברתו מתפקידו. זאת בפרט כאשר הבקשה לא נתמכה בתצהיר; כאשר לא קיים קשר

בין מושא הכתבה לבין מי מהצדדים ; ובהינתן השיהוי הכבד בהגשת הבקשה, שכן ליבת הפרסומים פורסמה כבר לפני שנים ולפני מינויו לבורר.

2. המבקשים לא השלימו עם החלטה זו והגישו ביום 1.5.2024 לבית המשפט המחוזי בקשה להעברת הבורר מתפקידו. גם בקשה זו נדחתה. נקבע, בין היתר, כי הבקשה נסובה כולה על פרסומים בתקשורת אשר מהווים חשדות בעלמא שלא הוכחו, שאינם נוגעים למערכת היחסים בין הבורר לבין מי מהצדדים או להליך המתנהל ביניהם, ושאינן בהם כדי להצביע על כך שהבורר אינו אובייקטיבי או שאין ביכולתו להכריע במחלוקת בהגיונות. מה גם, שמדובר באירועים שאירעו לכאורה לפני שנים ושפורסמו עוד בשנת 2020, ואין בפרסומים מהעת האחרונה כדי לשנות את מצב הדברים. לפיכך נקבע כי אין מקום להעביר את הבורר מתפקידו מכוח העילה הקבועה בסעיף 11(1) לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: החוק) שעניינה באובדן אמון בבורר. כן נקבע כי אין מקום להעברת הבורר מתפקידו בהסתמך על העילה הקבועה בסעיף 11(3) לחוק, אשר הועלתה לראשונה לפני בית המשפט, שעניינה בנבצרות הבורר. נקבע כי המבקשים לא הציגו כל ביסוס לטענתם, זולת אמירות כלליות ולאקוניות הנובעות מפרסומים בתקשורת בנוגע לבדיקה משטרתית שאינה נוגעת ליחסי הבורר עם מי מהצדדים להליך, ושאינן בהן כדי להביא למסקנה כי נבצר מהבורר למלא את תפקידו. בשולי הדברים ציין בית המשפט כי הרושם המתקבל הוא שהחלטות הבורר לא נשאו חן בעיני המבקשים והן אלה שהביאו להגשת הבקשה, ולא הפרסומים בתקשורת.

מכאן הבקשה שלפני.

טענות הצדדים

3. המבקשים חזרו באריכות על השתלשלות ההליכים שהתקיימו בין הצדדים, על הרקע להגשת בקשתם להעברת הבורר מתפקידו, על הטענות שהעלו לפני בית המשפט המחוזי ועל טענות המשיבים. עוד התייחסו להתפתחויות נוספות שחלו לטענתם בנוגע להליכים המתנהלים נגד הבורר בעקבות הפרסומים בתקשורת. כן העלו טענות ערעוריות שונות בנוגע לפסק דינו של בית המשפט המחוזי. בין היתר נטען כי משוא פנים של בורר יכול להילמד מנסיבות החיצוניות להליך הבוררות עצמו, גם אם הבורר אינו מגלה משוא פנים כלפי צד כלשהו לבוררות, וכך הוא המצב בענייננו; כי לא ניתן לומר שמדובר בחשדות בעלמא כאשר הבורר עוכב במשטרה, נחקר באזהרה ושחרר בתנאים מגבילים; כי לא מדובר במחזור של פרסומים קודמים, אלא בפרסומים העוסקים בעובדות חדשות לחלוטין; כי בבחינת נבצרות הבורר, בית המשפט התמקד בקיומה של בדיקה משטרתית

בלבד, אולם לא רק שההליכים נגד הבורר הפכו לחקירה, מדובר בחקירה בחשד לעבירות חמורות כך שברור שמדובר בנבצרות; וכי לא בכדי חדלה מערכת בתי המשפט להפנות תיקים לבוררות לפני הבורר, והמבקשים אף הגישו בקשה לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 בעניין זה.

4. המשיבים טענו בתשובתם כי הבקשה הוגשה בחוסר תום לב ואינה עומדת בדרישות המחמירות של ערעור ב"גלגול שלישי". לאחר סקירת השתלשלות האירועים העובדתיים שבבסיס הליך הבוררות, כמו גם הליך הבוררות עצמו, נטען שבבסיס הבקשה אירועים שפורסמו כבר בראשית שנת 2020 ומשכך היו ידועים עוד לפני מינוי הבורר ודי בכך כדי להביא לדחייתה. בשים לב למועד הפרסום גם נטען כי הבקשה הוגשה בשיהוי רב. לעניין הטענה לחוסר אמון הצדדים בבורר, לא הוצגה כל ראיה אשר מלמדת שהבורר אינו אובייקטיבי או שאין ביכולתו להכריע במחלוקת שבין הצדדים בהגינות. לעניין הטענה לנבצרות הבורר, יש לפרש את המונח "נבצרות" באופן צר, היינו רק מקום בו הבורר אינו כשיר מסיבות פיזיות או מנטליות, דבר שלא מתקיים בענייננו. בנוסף, גם לפי פרשנות מרחיבה יותר, המבקשים לא עמדו בנטל ההוכחה הנדרש בעילה זו.

דיון והכרעה

5. לאחר עיון בכתבי טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. רשות ערעור בענייני בוררות שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם מתעוררת שאלה עקרונית משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר נדרשת התערבות של בית המשפט משיקולי צדק או לשם מניעת עיוות דין (ראו למשל לאחרונה: רע"א 5544/24 The Kingdom '1 Sun – Flower Olmeda GmbH & Co KG of Spain, פסקה 7 (23.7.2024); רע"א 2965/24 משה נ' זכמי, פסקה 12 (13.6.2024)). הבקשה שלפני אינה עומדת באמות מידה אלה, ואף לא נטען לכך על ידי המבקשים. כל שהועלה בבקשה הן טענות ערעוריות מובהקות, שאין בהן כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

7. למעלה מן הצורך אציין, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי אינו מגלה עילה להתערבות גם לגופו של עניין. ראשית, המבקשים ביקשו להעביר את הבורר מתפקידו מכוח סעיף 11(1) לחוק וזאת נוכח קיומו של "משוא פנים" [אשר] נלמד מנסיבות חיצוניות לבוררות". אולם אף בהנחה שניתן ללמוד על קיומו של משוא פנים מנסיבות חיצוניות כטענתם, המבקשים לא הוכיחו כי במקרה דנן יש באותן נסיבות חיצוניות בדמות פרסום הקלטות נוספות בתקשורת או אף חקירת הבורר במשטרה כדי ללמד על

"חשש ממשי למשוא פנים" מצד הבורר בהליך הבוררות (ראו לעניין זה: רע"א 296/08 ארט-בי חברה בערבות מוגבלת (בפירוק) נ' עזובן המנוח ג'ק ליברמן ז"ל, פסקה 107 (5.12.2010); רע"א 2620/24 יצחק כוכב ובניו בע"מ נ' שושן, פסקה 4 (10.4.2024)).
 ודאי שלא ניתן לקבל את טענת המבקשים לקיומו של חשש ממשי למשוא פנים בנסיבות שבהן פרסומים בנושא החלו עוד לפני מינויו של הבורר לתפקידו והיו מוכרים לצדדים (ראו והשוו: רע"א 5445/01 זקס נ' אינדיגו טכנולוגיות בע"מ, פ"ד נו(4) 598, 603-604 (30.5.2002); סמדר אוטולנגי בוררות – דין ונוהל כרך א 471 (מהדורה רביעית מיוחדת, 2005) (להלן: אוטולנגי)).

8. שנית, לעניין הטענה לנבצרות הבורר מכוח סעיף 11(3) לחוק. אף אם אקבל את פרשנותם הרחבה של המבקשים לפיה ניתן להעביר בורר מתפקידו בעילה זו גם במקרה של חוסר כשירות שאינה פיזית או מנטלית, למשל אם מתברר שהבורר אינו מחזיק בכישורים המקצועיים הנדרשים (אוטולנגי, עמ' 519-520; רע"א 6753/15 כהנמן נ' מרקוביץ, פסקה 15 (22.6.2017)), הרי שהמבקשים לא עמדו בנטל הכבד הנדרש להוכיח שבנסיבות המקרה דנא הבורר אינו כשיר לכהן בתפקידו. ויודגש, המבחן אינו האם מקום בו הבורר היה מכהן כשופט היה בנסיבות העניין כדי להשהות או אף להפסיק את כהונתו כפי שנטען על ידי המבקשים, אלא האם בנסיבות המקרה הבורר אינו כשיר לכהן בתפקידו, וזאת המבקשים לא הוכיחו.

הבקשה נדחית. המבקשים יישאו בהוצאות המשיבים בסך של 10,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ה (29 ינואר 2025).

דוד מינץ
שופט